

Bet. o. Lovf. om Tillægsbevilling for 1911—12.

dens Foretagender til at ramme mig og fremme personlige Interesser, saaledes at jeg nu staaer fjernet fra alt det, jeg selv møjsommeligt har arbejdet op, og ser mine saakaldte Venner sidde og brede sig i gode lønnede Stillinger, Stillinger, som de for alt væsentlig kan takke mig for.

Jeg har, i Erkendelse af, at jeg har fejlet — dog gad jeg set den Mand, der har staaet, som jeg har staaet, og for hvem der ikke var gaaet mere i Stykker — tiet og taalt, men naar jeg nu mærker, at det kun er mig personlig, man fra alle Sider vil til Livs og knuse, saa har jeg overfor andre ikke lagt Skjul paa, hvorfor jeg har tiet til den hele Storm, og jeg har i den Henseende en Følelse af, at mine Partifæller og personlige Venner har lyttet mere til, hvad der fra anden Side blev tudet dem i Ørene, saa at der ikke en Gang værdiges mig et Svar paa et høfligt Brev; og dog syntes jeg, at jeg med nogen Ret kunde vente baade Hensyn og Støtte fra det radikale Venstre, dets Presse og dets Ministre. De har dog før kunnet bruge *Karl Hansen*, Ankerstræde, for at tjene Partiinteresserne. Jeg kunde nu meget ønske at erfare Deres Mening — ikke som Konseilspræsident alene — men ogsaa som personlig Ven, er det heldig for alle Parter nu at faa en offentlig Undersøgelse af alle disse Forhold indenfor Husmandsforeningen, en Undersøgelse, i hvilken jeg selvfølgelig vil benytte ethvert hæderligt Vaaben for at forsvare mig, og derved maaske fremkalde en Krise, der kan være skadelig for mange, eller vil man for Sagens og ogsaa for min Skyld give mig den Oprejsning, som jeg mener, jeg har Krav paa. Er det Meningen at jeg ogsaa skal sparkes ud af al offentlig Gerning, saa at Lønnen for min Indsats i Samfundsbevægelsen, kun skal være dette, at jeg nu maa forlade Hus og Hjem, som en personlig og økonomisk ødelagt Mand. Skal det være Lønnen, saa ønsker jeg alt lagt offentlig frem.

Jeg skal tilføje, at ogsaa om dette sidste Afsnit har jeg Lørdag den 19. Marts forhandlet med *Bransager*, der nu havde sat sig for at trænge til Bunds i Mysteriet, men desværre har ligget syg siden.

Naar Ministeren nu har gennemlæst og gennemtænkt denne Sag, saa vilde jeg være meget taknemlig for en personlig Samtale, forinden videre foretages, da der jo er mange forskellige Oplysninger, som ikke er medtaget her, og en saadan Samtale beder jeg meget indtrængende om maa ske snart, da jeg ønsker en snarlig Løsning paa denne pinlige Sag.

Ærbødigst

Karl Hansen.

Der ses ikke herefter at være foretaget noget i Sagen forinden Minister-skiftet den 5. Juli 1910.

Om den paa Foranledning af en fra *Jørgen Nielsen*, Viby, paa »De samvirkende danske Husmandsforeninger« Vegne under 22. Juli s. A. rettet Henvendelse foranstaltede Undersøgelse modtog Finansudvalget i Rigsdagssamlingen 1910—11 fra Ministeriet fornøden udførlig Redegørelse ledsaget af en Række Bilag, deriblandt den som Nr. 1 gengivne Skrivelse.

ANDERS NIELSEN.

Knud Valløe,
Fm.

Til Folketingets Finansudvalg.

Den første Del af foranstaaende Skrivelse fra Hr. Karl Hansen erindrere jeg at have modtaget med Posten i mit Hjem. Ved at gennemlæse den ser man, at Hr. Karl Hansen ikke beskylder nogen anden end sig selv for at have begaaet noget kriminelt, nemlig uretlig Tilegnelse af 500 Kr. Da jeg mente at kende Hr. Karl Hansen som et retskaffent Menneske, gik jeg ud fra, at en Samtale vilde oplyse, at han ikke havde beholdt de 500 Kr. Jeg skrev derfor et Brev, hvori jeg anmodede Hr. Karl Hansen om en Samtale.